

הדוגמנית המזכה, אביבה סאר, בפני שיפוטת המורות כמעט כמו בכחירות מלכת היופי: אף גברית תיאוביביות המעריכות אופנה.

א (בצבעים חום, אפור ושחור השקטים) להיות גם מוארכות וגם בעלות קצת מחודדים. אך, כפי שהיה מובן מאליה, לא התענינו הגברות רק בנעליים. הן הגביהו מבטיהן, סקרו בקנאה את הכובעים. ובכובעים נתנה פאריס את הטון: מברט עד כובע־נוצות, מי טורבן עד כובע עשוי קטיפה או לבד־משי הטון הוא משולש: על הכובע להיות קטן, בצבע מאד חי ורועש (מתכלת עד צבע עור הנמר המפוספט) ומעל לכל — חבוש בא־לכסון.

ל א רק הגברות למדו את הכללים. גם מנהל הטכס יוסף גולנד איש ל־לה־לו, למד משהו. אמר הוא, לתוך המקר רופון. כשהוכרו על כובע הקונייאק (באזי נאה): "עד עכשיו רק היכרתי קונייאק ב־בקבוק. יהיה מעניין מאד להכיר אותו בכור בעי". הוא צדק. ובמיוחד שאת כובע הקר־נייאק חבשה דוגמנית ידועה למדי, מלכת ה־יופי אביבה סאר.

היתה זאת היא שנשאה ארנק־רקמה חמוד. הארנקים האחרים שמרו על כלל יסוד אחד: ארוכים — או גבוהים — ככל האפשר. את הכסיות, בכל צבעי הקשת (מסגול עד צהוב) לבשו הדוגמניות קצרות או שלושת רבעי, והן, ככל בת־חווה המכבדת עצמה, דאגו גם לתכשיטיהן: עגילים ארוכים ותלויים, מצופים זהב, או חיקויי יהלומים, צמידים רחבים ומצופי זהב, רבידים מקושטים חיקויי יהלומים או שרשרות פנינים מתוספסות. כי לאחר הכל, ראויה בתחלה לכל אלה. היא נתנה כל כך הרבה לבין־האדם.

לרף בנות־חחה שהתכנסו ביום חול בשבוע שעבר, באולמותיו של מלון סאר תל־אביב, לא באו לחזות בשקיעת ה־שמש בים תל־אביב מבעד לחלונות הענק של המלון. כפי שהעידו חליפות אחר־הצהריים השחורות האלגנטיות אותן לבשו כמעט כל האורחות, כאשה אחת, היו הן מעונינות ב־נושא הרבה יותר חשוב לכל בת־חחה: ה־אופנה האחרונה.

לנוכח להט הזרקורים, רעם מחיאות הכ־פיים, צלילי תזמורת והתחממות מנהלי ה־טכס, נעו הדוגמניות בין אולם הקרקע לאולם התתי־קרקעי של מלון 11 (בעזרת מעלית) כי שהן לובשות, לפי התור, 28 פרוות. חובשות 28 כובעים, נושאות 28 ארנקים וכסיות תור־אמות, מהדסות ב־14 זוגות נעליים ועונדות 28 עגילים, 4 סיכות, 4 רביינגס, 4 שרשרות פנינים ושני צמידים ענק.

ב ין שהפרכת היו מיועדות ללפני הצה־רים, לאחר־הם, או לערב, בין שהיו קלות, כבדות, קצרות, שלושת רבעי, או ארו־כות, שמרו כולן על צבעיהן הטבעיים (חום, אפור, שחור ולבן). התוצאה: התפעלות כל־לית מפרחת המינק, הבונה, הנמר והכבש הפרסי.

ה נעליים בהן צריכה תל־אביבית גנר־רנית ללרוך על מדרכות עירה ב־1955 חייבות להיות, קודם כל, פשוטות צורה (ר־צוי — סירה), בעלות עקבים גבוהים וצרים. ואם לשמור על הדגם החדש והאחרון ממר־כו אופנת הנעליים — רומא — על הנעליים

הן (כפרוות הזבנות), אביבה (כפרוות הקצרות) ועכפה (כמעיה הפרווח) חילקו ביניהן, לשעתיים קצרות, שלל מפואר: 28 פרוות־סאר.

